

23/5 24/5

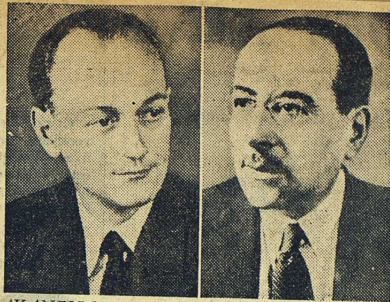
SVENSK OM KOREA

KAPTEN Kurt Håkanson, sambandsofficer vid det svenska fältsjukhuset i Korea under drygt ett halvår, har i en bok redogjort för sina intryck och erfarenheter (*Kampen om Korea*, Hörsta Förlag AB, 9:50 kr.). Han har lyckats briljant. Man får en rad ögonblicksbilder av militärer, civila, flyktingar och fångar, känsliga och stundom gripande, men aldrig sentimentala. Till skildringarna av upplevelser och människor sluter sig referat av politiska och militära samtal och personliga reflexioner. Här är framställningen naturligtvis ibland diskutabel, men det är omöjligt att betvivla självständigheten, ärligheten och den starka övertygelsen. Kapten Håkanson slutar sin bok med en erinran om att det ohyggliga ödet som drabbat Korea hotar även andra små stater och att blott en fast sammanslutning gentemot det kommunistiska hotet kan rädda den fria världen. Hans bok borde för den svenska allmänheten kunna ge konkreta åtgärder av de problem som vi är alltför benägna att betrakta som avlägsna och likgiltiga.

HERBERT TINGSTEN

Grekisk politik:

Rik partiflora

KANELLOPOULOS SOFIANOPOULOS

GREKLAND HAR ett stort antal politiska partier. Förhållandet påstås ofta vara en följd av en speciellt grekisk individualism — en särskilt utpräglat individualism hör som bekant till de egenskaper som alla västerländska folk skryter med. I själva verket sammanhänger partiernas mångfald och struktur med åtskilliga svårutredda faktorer, historiska traditioner, särskilt viktiga i ett land med så stark växling av regimer, sociala och kanske än mer personliga motsättningar, skilda attityder till förhållandet mellan Grekland och dess beskyddare i väster samt till den del av befolkningen som stått eller misstänks ha stått på den kommunistiska sidan i inbördeskriget. Att vid personliga samtal, för att inte tala om studier av politiska program, få en föreställning om partiskillnaderna är inte lätt; i några fall lär med säkerhet kunna påstås att det är fråga om personlig rivalitet och historiskt förklarlig fiendtlighet mera än om sakliga meningsbrytningar. Alla partier betonar sin hängivenhet för demokratin, sin vilja till sociala reformer, sin avsky för kommunismen och sin tacksamhet mot hjälparna i väster. Nästan undantagslöst beklagar man också mångfalden av partier, oklarheten i de andra partiernas program och de personliga inflytelser som behärskar dessa, bristen på stabilitet och stora linjer — uttrycksätt som påminner om samtalen med sydamerikanska politiker.

Partiställningen i parlamentet, som på grund av proportionalismen någorlunda motsvarar ställningen inom folket, är efter valet i mars 1950 — det andra valet efter kriget — och ett par sedan tillkomna förändringar i huvudsak följande:

Populister (Tsaldaris)	34
Utbrutna populister och Populist-unionistpartiet (Kanellopoulos)	37
Liberaler (Venizelos)	62
Demokratiska socialister (Papandreou)	34
Nationella progressiva unionen el-Epek (Plastiras)	44
Demokratiska blocket (Sofianopoulos)	19
Oberoende politiska fronten (Maniadakis)	9
Andra partier och oberoende	11

S:a 250

PLASTIRAS

TSALDARIS

De båda "gamla" partierna är populistiska, ofta kallade konservativa, och liberaler. I någon mån företräder de obestridligen och har framför allt företrätt konservativa och liberala åskådningar; populisterna har varit klara monarkister, liberalerna har tidigare varit republikaner, hållningen till demokrati och sociala reformer har företett skillnader som återfinns i andra länder. Härmed sammanhänger en viss olikhet i partiernas sociala underlag: populisterna har särskilt företrätt jordbruket (fortfarande halva befolkningens näring) och har sitt fäste i det agrara Peloponnesos, medan liberalerna har representerat industrin och är starka inom relativt nyvunna områden, såsom Macedonien och Kreta. Men andra faktorer, traditionella och personliga, spelar starkt in. Populisterna var under första världskriget — liksom monarken — i stort sett tyskvänliga, före det andra världskriget stödde många av dem diktaturen Metaxas; liberalernas ledare under årtionden, kretensaren Eleutherios Venizelos — far till partiets nuvarande chef, Sophocles Venizelos — organiserade den grekiska expansionspolitiken 1912—1913, bildade år 1916 en av ententen stödd revolutionär regering i Saloniki och innehade i flera omgångar regeringsmakten under mellankrigsperioden. Som bevis på att de sociala motsättningarna numera är av ringa vikt i fråga om dessa partier — och de grekiska partierna över huvud — anförs ofta att flera arbetareledare är populistiska och att landsorganisationens sekreterare sitter i parlamentet som

S. VENIZELOS